

Sygn. akt V CSK 478/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku M. W.
przy uczestnictwie U. W.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 29 kwietnia 2014 r., sygn. akt IV Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i obciąża
uczestników poniesionymi przez nich kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w K. ustalił skład majątku wspólnego M.W. i U.W.; ustalił, że wnioskodawca M. W. ze swego majątku osobistego spłacił dług obciążający oboje byłych małżonków w kwocie 1.776,76 zł; ustalił, iż uczestniczka postępowania U. W. z majątku osobistego poczyniła nakład na majątek wspólny stron w wysokości 6.244,39 zł; dokonał podziału majątku wspólnego uczestników; zasądził od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy dopłatę w kwocie 318.345,74 zł płatną jednorazowo w terminie jednego roku od dnia uprawomocnienia się postanowienia z odsetkami w wysokości ustawowej w razie opóźnienia płatności; umorzył postępowanie w zakresie ruchomości, samochodów, nieruchomości położonej w K. przy ul. W., udziałów w spółce E.; a w pozostałym zakresie wnioski stron oddalił;

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w K. na skutek apelacji uczestniczki zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w ten sposób, że zasądzoną kwotę dopłaty od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy w wysokości 318.354,74 zł obniżył do kwoty 48.190,73 zł, a w pozostałym zakresie apelację oddalił.

Sąd Okręgowy stwierdził, że skoro środki pieniężne zgromadzone na kontach bankowych obojga uczestników stanowiły majątek wspólny, to wypłacający je wnioskodawca, a nie - jak przyjął Sąd Rejonowy - uczestniczka postępowania, powinien przedstawić na co je wydatkował. Bezsporne było, że wnioskodawca ze wspólnego rachunku nr [...] dokonał szeregu wypłat na łączną kwotę 652 000 zł. Sąd drugiej instancji uznał, że z tej kwoty na cel zgodny z interesem rodziny wnioskodawca wydał jedynie kwotę 111.690 zł, a co do kwoty 540.310 zł nie wykazał, aby przeznaczył ją na tego rodzaju cele. Wynikiem zmienionych ustaleń i wniosków prawnych było dokonanie korekty wysokości dopłaty obciążającej uczestniczkę.

W skardze kasacyjnej opartej na obudowy podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c. wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 378 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 233 k.p.c.

oraz art. 316 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz 328 § 2 k.p.c. w zw. z 233 k.p.c. oraz w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 36 - 40 k.r.o. i art. 42 k.r.o.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie jego skargi kasacyjnej powód powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadność tej skargi, którą łączy z rażącym naruszeniem przez Sąd Okręgowy art. 378 k.p.c. przez uczynienie punktem wyjścia swoich rozważań zagadnienia wydatkowania kwoty 652.000,00 zł przez wnioskodawcę, podczas gdy uczestniczka nie podnosiła w swoich zarzutach tej kwestii.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzenia wywodu zmierzającego do wykazania tej wadliwości. Oczywiście naruszenia musi być widoczna *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy przepisów. Oczywiście zasadność skargi zachodzi wówczas, gdy naruszenie to pociągnęło za sobą wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr

1232793). Tego rodzaju argumentów, przekonujących z narzucającą się siłą, że skarga rokuje duże szanse na jej uwzględnienie, uczestnik nie przytoczył.

Nie można uznać, że w sprawie miała miejsce kwalifikowana postać naruszenia art. 378 k.p.c. Po pierwsze uczestniczka w swojej apelacji zarzuciła Sądowi pierwszej instancji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że dokonywane przez wnioskodawcę wypłaty z rachunków bankowych mogą być uznane za zużyte na potrzeby majątku wspólnego. W skardze wnioskodawca eksponuje tylko fragment zarzutu apelacji, pomijając całość zarzutu ocenianego w połączeniu z uzasadnieniem apelacji, z którego wynika, że uczestniczka generalnie kwestionuje prawidłowość ustalenia, iż wnioskodawca pokrywał z wypłat uzasadnione wydatki, usprawiedliwiające brak konieczności rozliczenia się z pobranych środków z uczestniczką. Ponadto system apelacji niemal pełnej, jaki przyjęto w polskiej procedurze cywilnej, zobowiązuje sąd odwoławczy do przeprowadzenia ponownej oceny materiału dowodowego, dokonania ustaleń faktycznych i poddania ich subsumcji z zastosowaniem prawa materialnego (por. uzasadnienie powoływanej w skardze kasacyjnej uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55). Zakres rozpoznania sprawy przez Sąd Okręgowy nie naruszał tych zasad.

Z tych przyczyn przesłanka oczywistej zasadności skargi nie została wykazana. Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek przesądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., dlatego należało odmówić przyjęcia skargi wnioskodawcy do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.